

A békemenetet április 3-án folytatjuk

2022 március 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Leltár készül, az elmúlt tizenkét év leltára, csupa értelmes, életre teremtett intézkedés

Jó nézni a légi felvételeket a békemenetről. De tudjuk, „ki gépen száll fölébe...”. Magam vegyülni szeretek, nem érdekből látszani. Beszélgetni, ismerkedni a sétálókkal. Máskor is így volt. Beszélgetések, nevetések, jóérzés. Sok mindentől szóltak a híradások, a riportok. Megkérdezték a népeket. De amit nem mondanak el kamerának, és ami a békemenetek eddigi kiadásában nem volt tapasztalható, az egy új, félelmetes érzés.

A félelem.

Két szinte szó után sokan megnyílnak. Persze mosolygunk, nevetünk, ölelkezünk, de ez most a legtöbb esetben álca. Lélekimmunitás. Mindennél többen voltak eddig. Testközelben. Eddig is rengetegen a tévék előtt. Otthon. Ebéd után. Most nem lehet, most ott kell lenni, most új érzés fészkelte be magát a lelkekbe.

A félelem.

És mesélnek. Akik a keleti határ mellett élnek, félnek, ne történjen meg velük is, ami a menekültekkel. De csak legalább szembesülnek a tragédiákkal, az anyák-gyermekek kilátástalanságba tántorgó menetével. Akik az ország másik felén vannak, még jobban félnek, mert csak saját szemükkel nem látják ezt, és tudjuk, attól félünk igazán, amit nem látunk. Féltik a nyugalmukat, az elmúlt tíz év alatt felépített, betonnak hitt álmaikat. Félnak, hogy visszajön a rém, a járvány. Szinte mindenkinek van valaki a családjában, akit gyászol. Minden beszélgetésben előkerül egy-egy szeretett rokon emléke. A híd közepén egy anya a járványban eltemetett fiáról beszél. Van még két fia. Minden napját átjárja azóta egy érzés.

A félelem.

Sokan jöttek, mert a félelem hozza igazán össze az embereket. Keresni kezdik egymást barátok, rokonok, ismerősök. Még véget sem ért, még itt sem hagyott bennünket egy napi iszonyat, most jön a másik. A háború. Ez a szó kibújik a történelemtankönyvekből, és újra értelmet nyer. Vuhanban először azt mondták, piaci baleset valami denevérről. Világjárvány lett belőle. Most azt mondják, védett atomerőművek, tárgyalások, csak bosszú, csak jogos- jogtalan követelés. És fogalmunk sincs, mi lehet, mi lesz belőle. De azt látják, látjuk, mit okoz. „De aki egy vad hajnalban arra ébred / Hogy minden összeomlott / És elindul, mint kísértet / Kis holmiját elhagyja / S jóformán meztelen...” Nincs joga. Senkinek nincs joga a tizenéves békénket elvenni. A reményt a jövőben, a hitet Istenben.

Egyre több és több emberrel elegyedek szóba. Van időnk. Rengetegen vagyunk, lassú a mozgás. Leltár készül, az elmúlt tizenkét év leltára. Csupa nemes leltári tárgy, csupa értelmes, életre teremtett intézkedés. Majd a járvány alatt a viszonylagos biztonság, hiszen látta, kinek szeme volt, micsoda emberfeletti munkát kívánt a kezelése. Agysebészi biztonsággal dolgozó vezetők. A legvadabb időszakban a világot járó, naponta több országot megkereső külügyminiszter. Képtelen helyzetbe került, de képes megoldásokat kiáltó pénzügyminiszter. És amikor már végre újra meglátjuk az arcokat, lekerülnek a maszkok, újra kezdődik.

A félelem.

Egymás közelségét akarjuk ilyenkor érezni. Több százezer ember csak testközelben tudja biztosítani egymást, ne félj, itt vagyok. És ugyanezt várja el a másiktól is. Nevezz, hogy lássam, bírod. Szeress, hogy lássam, hiszel a jövőben. Ölelj, hogy érezzem, melegeit tud még a tested, és érezzem, nem hűlt még ki az enyém sem.

Nem volt elég vonat. Nem volt elég autóbusz, még jöttek volna. Mocskos szájú baloldali vezetők, a Parlamentben egy nő eltorzult arccal formázza a „mocskos gyilkos” szavakra az ajkait. Magukból kivették a gyilkos cinizmussal okoskodó senkik magyarázzák: „Busszal hozták őket.” Hogy hozták volna, jöttek volna autóval, gyalog, stoppal? Járták a buszok az országot, és akit találtak, azt bekardlapozták az ülésekre, hogy kényszerrel menetre vigyék őket? Majd a buszkérdés után azok, akik hegesztéssel zárták le a „Nyugatra, az unióba” nyíló ajtókat, azon röjngtek, hogy használjuk a kelet felé nyitva állókat? Micsoda idiotizmus ez?

Félünk. Egy világhatalom világossá tette: aki fegyverrel beszáll ebbe a háborúba, ellenségnek tekintendő. A parlamentben ordító nő, az önjelölt messiás azt követeli, adjunk enni a halálnak. Lakassuk jól.

Akik hatalmon vannak, azt mondják, lássuk el élelemmel, szeretettel azt, aki hozzánk menekül a miénkkel rokon félelem elől, és tanulva a magyar történelemnek csak a múlt századi eseteiből, minél messzebb től, minél messzebb akkor is, ha távolságban közel van. Mert megint hasonló értelmetlenséggel állunk szemben, mint a vuhanai piac. Orosz, jogaikban megtiport nemzetiség felszabadításáért indul elvben az egész. Az talán már meg is lenne. Két újabb köztársaság, aztán jöhetnek a nemzetközi jogászok és a vita. De nem. Mindenhol fellángoló

harcok, huszonéves katonák mindkét részről, akik az ölést nem tanulták meg, nem volt rá alkalmuk. Egy dolog ugrasztja már őket egymásnak.

A félelem.

Amit a békemenetben is érzek. A kijevei lakótelep estéenként remegve lefekvéshez készülődő családjában ugyanaz a félelem, mint itt, az emberekben. Most rend van. Most ugyanazok, akik a járványt kezelték, a helyükön. Van több ezer lélegeztetőgép, de inkább az legyen, mint ugyanennyi aknavet. Eljöttek hát sokan, sok helyről, sokféle érzéssel, hogy igazolni lássák, a félelmük csillapítható. Hogy akik építik ezt az országot, tanultak háborús eldobjeik hibáiból. Hogy valóban a nyugalom, a gyógyítás, a semlegesség a legfontosabb. Amíg lehet.

Ennek a bizonyossága, a bizonyosság megtapasztalása hozta ide ezt a rengeteg embert, és hozott még volna kétszer ennyit, ha lehet hogyan. És talán nyugodtabb szívvel mentek haza, hisz ismét kiderült, a másik oldalon, a Műegyetem rakparton ricsajozó háborús uszítók nem képviselnek jelentős erőt. Látszólag. Csakhogy amíg Takácsék Borsodból magukban jöttek – az amott levők többsége mögött pénzügyi, politikai hatalmak árnyai állnak, akik eszközként használják az arra alkalmas embert. Golyónak vagy golyófogónak. Ők viszont erősek. Ki fog derülni, mennyire. Jelentős európai, egykor világhatalmakat foglaltak már el az ideológiájukkal, a gazdasági terrorizmussal. Érdemes belenézni egy-egy olasz, francia, német, osztrák tévé műsorába. Pár év kellett csak ahhoz, hogy ezek a fertőző ideológiák, csakúgy, mint a Covid, elterjedjenek. Hogy például a képernyőkön teljes nemi zűrzavarban vergődő embereket lássunk. Nagyon helyesen falat építünk az embertelen ideológiák elé. Nem akarjuk, hogy beépüljenek a mindennapjainkba. Kis országtól ez nagy akarat. De volt már olyan, akinek sikerült.

Nincs képünk a jövőről. Sem a világjárványok, sem a háborúk, sem a még ismeretlen, feltámadni látszó veszélyekre nem tudunk kész megoldásokat. Az adott pillanatban az adott jó döntés egyedül, ami számít. Vagyis minden kiszámíthatatlan.

Ilyen helyzetben, ha hívják az embereket, jönnek, mert együtt, sokan akarnak lenni. A félelem tömegben csillapítható, magányban halálos.

Ne menjen senki lélekben haza.

Maradjunk együtt. Most és április 3-án!

Családunk és barátaink, szerelmeink érdekében.

Kötelező.

Pozsgai Zsolt

A szerző író, rendező

Borítókép: Békemenet (Fotó: Kurucz Árpád)

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztáról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
